

af os. Derfor kan man ikke undres over, at mange Mænd af vor Generation har saa vanskeligt ved at se Spørgsmaalet som vi. Derfor kan det heller ikke nytte at harmes, at tro sig berettiget til at tale om bevidst ond Villie, bevidst Uretfærdighed osv. Lad os se Tingen, som den er: et Produkt af en ældgammel Udvikling. Men at denne Udvikling nu har levet sin længste Tid, at den trænger til at erstattes — ja derom kan vi Alle være enige, og vi kan slutte os sammen til at arbejde derpaa. Kun maa det ske med Læmpe, med Udholdenhed, med sejgt, stille Arbejde uden vilde Fagter og Deklamation. Det spilder kun Kræfter til ingen Nytte og gør den store Skade, at de Tilbageholdne, de, der fremfor Alt fordrer virkelige Resultater og frygter Ord, trækker paa Skuldrene og vender sig bort. Og selv den bedste Sag fældes derved.

Dog de Unge har selvfølgelig Ret til at storme noget hovedkulds frem. Ud fra sine 18 Aar ser Adda Ravnkilde hver Fejl som en Synd, og en Synd, det er efter hendes Mening den bevidste Overtræden af de absolutte Regler, der maa staa klare for Enhver. Retfærdighed er til for Alle, siger hun. Har man levet længe, veed man, at Retfærdighed i og for sig, den lige Fordeling efter det absolutte Krav, er et Mundsvejr. Forlang ikke noget, før I har Kraft og Magt til at tage det, ellers haaner man Eder kun. Opgiv at reformere Mændene: reformer Kvinderne. Duer en Kvinde Noget, føler hun at hun er en Kraft, en Evne, en Dygtighed, saa kan hun forlange Respekt, og hun vil faa den. Og ved de mange Enkelte, der tiltvinger sig Respekt, vil der voxe op Respekt for det hele Køn. Der er jo begyndt en saadan Bestræbelse hos de Unge. Lad da os Ældre støtte dem af al Magt, hjælpe dem frem efter Evne, ogsaa ved at holde igen paa Ungdommens fantastiske Drømme — og lad os saa haabe, at vi i den unge Slægt maa finde en anden Adda Ravnkilde, som vi kan hilse som den rigt udstyrede, overlegne Natur, der har Pligten og Evnen til at føre vor Sag.

Silvia Bennet.